

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ERIN HUNTER

PISICILE
RĂZBOINICE
În inima pădurii

Traducere din limba engleză de
Ramona Cordoș

Galaxia Copiilor

PROLOG

O jumătate de lună strălucea deasupra bolovanilor netezi din granit, învăluindu-i într-o lumină argintie. Liniștea era tulburată doar de clipocitul râului întunecat și iute și de foșnetul copacilor din pădurea care se întindea dincolo de el.

Un freamăt cuprinse deodată întunericul nopții și siluete întunecate și sprintene începură să se furișeze de pretutindeni, alunecând peste pietre. Gheare scoase din adăpostul lor moale luceau în lumina lunii și ochi arzători scânteiau ca jăratiful. Apoi, ca la un semnal abia auzit, făpturile se năpustiră una asupra celeilalte și pietrele se însuflețiră de îndată, în încăierarea zgomotoasă de pisici.

În mijlocul învălmășelii de blană și gheare, un motan zdravăn, dungat, trânti la pământ un cotoi roșcat și înălță victorios capul.

— Inimă de Fier! mârâi motanul. Cum îndrăznești să vânezi pe teritoriul nostru? Pietrele Însorite aparțin Clanului Tunetului!

— După seara asta, Gheară de Tigru, aici va fi ținutul de vânătoare al Clanului Râului! suieră cotoiul roșcat.

Un urlat de avertizare, pătrunzător și neliniștit, se auzi de pe mal.

— Ai grijă! Se apropie alți războinici din Clanul Râului!

Gheară de Tigru se întoarse și văzu trupuri lucioase și ude care alunecau prin apa râului. Războinicii Clanului Râului, uzi learcă, înaintară în tăcere pe mal și se aruncară în luptă, fără ca măcar să-și scuture blana.

Motanul închis la culoare se uită în jos la Inimă de Stejar.

— Poate că înotați voi ca vidrele, dar locul tău și al războinicilor tăi nu e în pădurea asta! spuse arătându-și colții, în timp ce cotoiul se zbătea sub el.

Țipătul disperat al unei pisici din Clanul Tunetului acoperi larma din jur. Un motan cu păr sărmos din Clanul Râului o trânti la pământ, apoi se năpusti spre gâtul ei, cu apa încă prelingându-i-se peste fălci. La auzul strigătului, Gheară de Tigru îi dădu drumul lui Inimă de Stejar. Cu un salt uriaș, izbi războinicul inamic într-o parte.

— Repede, Blană de Șoarece, fugi! îi porunci Gheară de Tigru, apoi se întoarse către motanul din Clanul Râului care o amenințase. Blană de Șoarece se ridică, săgetată de durerea unei spintecături adânci în umăr, și o luă la goană.

În urma ei, Gheară de Tigru scuipea mânios către motanul din Clanul Râului care îi zgâriase nasul. Cu toate că sângele îl orbi o clipă, se năpusti înainte și își înfipse colții în piciorul din spate al dușmanului. Motanul din Clanul Râului țipă, eliberându-se din strânsoare.

— Gheară de Tigru! strigă un războinic cu o coadă roșie ca de vulpe. Nu are rost! Sunt prea mulți războinici din Clanul Râului!

— Nu, Coadă Roșie. Clanul Tunetului nu se va lăsa niciodată învins! răspunse Gheară de Tigru, alăturându-se lui Coadă Roșie. E teritoriul nostru!

Botul negru și lat îi era acoperit de sânge. Scutură nervos capul, împrăștiind pe pietre picături de un roșu aprins.

— Clanul Tunetului îți va cinsti curajul, Gheară de Tigru, dar acum nu ne permitem să mai pierdem alți războinici, insistă Coadă Roșie. Stea Albastră nu le-ar cere niciodată pisicilor ei să lupte în asemenea condiții. Vom aștepta altă ocazie să răzbumăm această înfrângere, spuse privind fără ezitare în ochii scânteietori ai lui Gheară de Tigru.

Apoi se întoarse și sări pe un bolovan de la marginea copacilor.

— Retragerea, Clanul Tunetului! Retragerea! urlă el.

Războinicii se desprinseseră de îndată de adversari și, scuipează și mârâind, se îndreptară cu spatele spre Coadă Roșie. O clipă, pisicile Clanului Râului priviră nedumerite. Să fi câștigat atât de ușor bătălia? Inimă de Stejar scoase un strigăt victorios. De cum îl auziră, războinicii Clanului Râului ridicară glasurile alături de cel al secundului lor, miolându-și victoria.

Coadă Roșie privi în jos, la războinicii lui. Cu o smucitură a cozii, dădu semnalul și pisicile din Clanul Tunetului coborâră de-a lungul Pietrelor Însorite, făcându-se nevăzute printre copaci.

Gheară de Tigru mergea în urma lor. Ajuns la marginea pădurii, aruncă o privire șovăitoare spre câmpul de luptă însângerat. Chipul îi era îndârjit, și ochii îi scânteiau plini de

furie. Continuă să meargă în urma clanului său, adâncindu-se în pădurea liniștită.

Într-un luminiș pustiu, o pisică bătrână cenușie stătea singură, zgâindu-se la cerul senin al nopții. Auzea pretutindeni în jurul ei, în întuneric, respirația și mișcările pisicilor adormite.

O altă pisicuță, cu pete negre și galbene, apără dintr-un colț întunecat, călcând repede, fără să scoată niciun zgomot. Pisica cenușie o întâmpină, dând din cap.

— Cum e Blană de Soarece? mieună ea.

— Are răni adânci, Stea Albastră, răspunse cealaltă, așezându-se pe iarba răcoroasă a nopții. Dar e tânără și puternică, se va vindeca repede.

— Și ceilalți?

— Își vor reveni și ei.

Stea Albastră oftă.

— Mare noroc că nu am pierdut nici un războinic de data asta. Ești o pisică-vraci înzestrată, Frunză Ruginie, spune ridicând privirea către stele. Își ridică iar privirea, observând stelele. Mă îngrijorează foarte tare înfrângerea din seara asta. Până acum, de când sunt eu lider, Clanul Tunetului nu a fost niciodată înfrânt în propriul ținut, murmură ea. Sunt vremuri grele pentru clanul nostru. Primăvara întârzie și s-au născut mai puțini pisoi. Clanul Tunetului are nevoie de războinici pentru a supraviețui.

— Dar e abia începutul anului, zise Frunză Ruginie liniștită. La vară se vor naște mai mulți pisoi.

Pisica cenușie ridică din umerii lați.

— Poate. Dar e nevoie de timp pentru ca tinerii să devină războinici. Dacă Clanul Tunetului trebuie să-și apere teritoriul, are nevoie de războinici noi cât mai repede.

— Cauți răspunsuri la Clanul Stelelor? mieună ușor Frunză Ruginie, urmărind privirea lui Stea Albastră și zgâindu-se la puzderia de stele de pe cerul întunecat.

— În asemenea momente avem nevoie de învățămintele strămoșilor războinici. Doar ei ne pot călăuzi. A vorbit Clanul Stelelor cu tine? întrebă Stea Albastră.

— De câteva luni, nu, Stea Albastră.

Deodată, o stea căzătoare străluci deasupra vârfulor copacilor. Coada lui Frunză Ruginie zvâcni și blana de pe șira spinării i se ridică.

Stea Albastră rămase tăcută, cu urechile ciulite, în timp ce Frunză Ruginie continuă să privească cerul pentru câteva clipe, apoi lăsând capul în jos se întoarse către Stea Albastră.

— A fost un mesaj de la Clanul Stelelor, murmură privind în depărtare. Numai focul ne poate salva clanul.

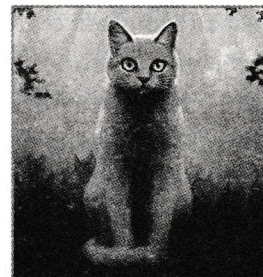
— Focul? repetă Stea Albastră. Dar focul este temut de toate clanurile! Cum ne-ar putea salva?

Frunză Ruginie clătină din cap.

— Nu știu. Dar acesta este mesajul pe care Clanul Stelelor mi l-a trimis.

Liderul Clanului Tunetului se uită cu privirea albastră și limpede în ochii pisicii-vraci.

— Tu nu te-ai înșelat niciodată, Frunză Ruginie, mieună ea. Dacă asta a hătărât Clanul Stelelor, înseamnă că așa trebuie să fie. Focul ne va salva clanul.

CAPITOLUL 1

Era întuneric beznă. Roșcovanul mirosea ceva în apropiere. Ochii tânărului motan erau larg deschiși, scrutând tușișurile dese. Locul era necunoscut, iar mirosurile neobișnuite îl atrăgeau tot mai adânc în umbrele nopții. Stomacul gol îi amintea cât era de înfometat. Stătea cu gura întredeschisă, lăsând miresmele calde ale pădurii să-i gâdile cerul gurii. Mirosul veșted al frunzelor se amesteca în mireasma ademenitoare a unei mici creaturi blănoase.

Dintr-odată, o umbră cenușie trecu în goană pe lângă el. Roșcovanul se opri în loc ascultând cu atenție. Creatura stătea ascunsă printre frunze, la mai puțin de două lungimi de coadă. Motanul își dădu seama că e un șoarece pentru că simțea bătăile rapide ale inimii micuțe. Înghiți în sec, înăbușind chiorăiturile. În curând avea să-și potolească foamea.

Se ghemui încet la pământ, pregătit de atac. Vântul bătea din față, iar șoarecele nu îi simțea prezența. Aruncând o ultimă privire, Roșcovanul se împinse cu putere în picioarele din spate și țâșni, răscolind frunzele în urma lui. Șoarecele

o luă la fugă, încercând să ajungă la o gaură în pământ. Dar Roșcovanul tăbărâse deja pe el. Aruncă în aer făptura neajutorată, prinzând-o între ghearele ca niște ace, azvârlind-o cu o boltă înaltă pe pământul acoperit de frunze. Șoarecele ateriză năuc, dar viu. Încercă să fugă, dar motanul îl înhăță din nou. Îl azvârli apoi cât colo, de data asta ceva mai departe. Împleticindu-se, șoarecele reuși să facă niște pași înainte ca Roșcovanul să pună din nou gheara pe el.

Dintr-odată, se auzi un zgomot în apropiere. Roșcovanul privi în jur, în timp ce șoarecele se eliberă din ghearele sale. Când Roșcovanul întoarse capul, îl văzu țâșnind în întuneric, printre rădăcinile încâlcite ale unui copac. Furios, motanul renunță la vânătoare. Se răsuci, cu ochii verzi licărindu-i, să vadă de unde venea zgomotul care îl costase prada, și care continua neîntrerupt, devenind tot mai cunoscut.

Roșcovanul deschise ochii. Nu mai era nici urmă de pădure. Se afla într-o bucătărie caldă și îmbâcsită, încolăcit în binecunoscutul lui culcuș. Lumina lunii pătrundea prin fereastră, aruncând umbre pe podeaua netedă și tare. Zgomotul pe care îl auzise era zuruitul cocoloșilor de mână care uscată turnați în farfurie. Roșcovanul visase.

Ridicându-și capul, se așeză cu bărbia pe marginea culcușului. Zgarda îi rodea gâtul, stânenindu-l. În vis, simțise aerul proaspăt mângâindu-i blana moale în locul în care de obicei îl ciupea zgarda. Roșcovanul se rostogoli pe spate, bucurându-se pentru câteva clipe de visul lui. Încă mai avea în nări mirosul șoarecelui. Era a treia oară de la luna plină când avea același vis și, de fiecare dată, șoarecele îi scăpa.

Se linse pe bot. Din culcuș, simțea mirosul mâncării. Înainte să se culce stăpânii îi umpleau întotdeauna farfuria. Mirosul uscat alungă miresmele calde din vis. Foamea îi

rodea stomacul, așa că Roșcovanul se întinse, alungând somnul, și se îndreptă spre farfurie. Mâncarea era uscată și fără gust. Fără tragere de inimă, Roșcovanul mai luă câteva boabe după care întoarse spatele farfuriei, făcându-și loc prin ușiță, sperând că mirosul grădinii îi va retrezi senzațiile din vis.

Luna strălucea. Ploua ușor. Roșcovanul păși cu atenție prin grădina îngrijită, străbătând alea pietruită, luminată de stele, simțind sub pernute pietrele reci și ascuțite. Își făcu nevoile sub o tufă mare cu frunze verzi lucioase și flori mari liliachii. Mirosul lor respingător de dulceag împânzea aerul umed din jur, și Roșcovanul își încreți botul, încercând să alunge mirosul din nări; apoi se așeză pe unul dintre stâlpii gardului care împrejmuia grădina. Era unul dintre locurile preferate, de unde putea vedea grădinile învecinate și pădurea verde și deasă care se întindea de cealaltă parte a gardului.

Ploaia încetase. În spatele lui, gazonul tuns era scaldat de lumina lunii, în timp ce dincolo de gard, pădurea era învăluită în întuneric. Roșcovanul întinse gâtul, adulmecând aerul jilav. Sub blana groasă, pielea îi era caldă și uscată, dar simțea greutatea stropilor de ploaie care îi scânteiau în blana roșcată.

Își auzi stăpânii strigându-l pentru ultima oară la ușa din spate. Dacă s-ar fi dus la ei, l-ar fi întâmpinat cu vorbe blânzi și mângâieri și l-ar fi primit în patul lor, unde el, făcut ghem, ar fi tors cuibărit în lăcașul calduț al unui genunchi îndoit.

Dar, de data asta, Roșcovanul ignoră vocile stăpânilor și își îndreptă privirea înapoi spre pădurea al cărei miros deveni și mai proaspăt după ploaie.

Deodată, blana de pe spate i se zburli. Se mișca ceva? Îl pândeau cineva? Roșcovanul se holbă în față, dar era imposibil

să vadă ceva sau să prindă vreun miros în întunericul din jur, învăluit de mireasma copacilor. Ridică bărbia cu îndrăzneală, se sculă și se întinse, apucând cu labele fiecare colț al stălpului, apoi își întinse picioarele și își arcui spinarea. Închise ochii și inspiră încă o dată mirosul pădurii. Părea să-i fâgăduiască ceva, ademenindu-l în umbrele ei șopotitoare. Își încordă mușchii și se ghemui o clipă. Apoi, sări ușor în iarba aspră aflată de cealaltă parte a gardului. Când ateriză, clopoțelul de la zgardă scoase un clinchet scurt în aerul liniștit al nopții.

— Unde te duci ? mieună în spatele lui o voce cunoscută.

Roșcovanul ridică ochii. Un motan tânăr, alb-negru, se legăna pe gard.

— Bună seara, Pată! răspunse Roșcovanul.

— N-ai de gând să mergi în pădure, nu? întrebă Pată cu ochii imenși scânteind.

— Doar să arunc o privire, promise Roșcovanul, fâștâcindu-se.

— Pe mine n-ai să mă prinzi acolo. E periculos! zise Pată încrețindu-și botul negru. Henry zicea că a fost o dată în pădure. Motanul își înalță capul și arătă cu botul peste rândurile de garduri spre grădina unde locuia Henry.

— Dungatul acela gras n-a fost niciodată în pădure! râse Roșcovanul disprețuitor. De când a fost la veterinar abia a mai ieșit din grădină. Nu vrea decât să doarmă și să mănânce.

— Nu, serios. A prins un măcăleandru în pădure! insistă Pată.

— Ei bine, dacă a fost așa, s-a întâmplat înainte de veterinar. Acum se plânge de păsări, cică îi strică somnul.

— În orice caz, continuă Pată, ignorând disprețul din mienuatul prietenului său, Henry mi-a spus că sunt tot felul de animale periculoase acolo. Pisici sălbatice uriașe, care mănâncă iepuri vii la micul dejun și își ascut ghearele pe oase vechi!

— Mă duc doar să arunc o privire prin jur, mieună Roșcovanul. Nu stau mult.

— Bine... Să nu zici că nu te-am avertizat! toarse Pată, apoi se întoarse și sări de pe gard în grădină.

Roșcovanul se așeză în iarba înaltă de dincolo de gardul grădinii. Își linse un umăr neliniștit, întrebându-se cât adevăr există în vorbele lui Pată.

Mișcarea unei mici făpturi îi atrase însă atenția. O privi adăpostindu-se sub niște tufe de mure.

Din instinct, se pituli la pământ. Puse încet o labă în fața celeilalte, și începu să se târască prin tufișuri. Cu urechile ciulite, nările umflate și ochii larg deschiși, se apropie de animal. Acum îi apărea clar în fața ochilor, sezând drept printre ramurile țepoase, ronțâind o sămânță mare pe care o ținea strâns între lăbuțe. Era un șoarece.

Roșcovanul se legăna pe picioarele din spate și își pregăti saltul. Își ținu respirația, să nu-i sune iar clopoțelul. Inima îi sărea din piept de emoție. Era chiar mai bine decât în vis! Apoi, un zgomot neașteptat de crenguțe rupte și frunze sfărâmate îl făcu să sară. Clopoțelul zornăi, trădându-i prezența, iar șoarecele o luă la sănătoasa prin tufișul des.

Roșcovanul rămase nemișcat, privind în jur. Zări vârful alb al unei cozi roșii stufoase, făcându-și loc printr-un pâlc de ferigi înalte. Îl izbi un miros puternic, ciudat – cu siguranță era un carnivor –, însă nu era nici pisică, nici câine. Curios, Roșcovanul uită de șoarece și urmări coada roșie.